

La fastigosa politització (també a Telecinco)

«Posar Jordi González a moderar un debat sobre l'1-O és una frivolidat colossal perquè l'espectador nota de seguida que li importa tres raves el possible referèndum i tot allò que pretengui explicar-lo»

Jordi González és el presentador de Mad in Spain | Telecinco

Jordi Évole acaba de dedicar dos articles consecutius a preguntar-se sobre el mateix: la politització de la nostra vida, la mirada des de la trinxera, la política com a única lectura possible de tot allò que ens passa, la censura i persecució de l'opinió contrària. Més enllà de les coincidències i les divergències que pugui tenir amb els dos articles d'Évole (<http://www.elperiodico.com/es/autor/jordi-evole/>), val la pena confirmar que per a alguns, certament, sembla que aquest és l'únic hàbitat possible. Un hàbitat carregat, viciat, aviat irrespirable. Hi ha persones que viuen obsessionades per la política, completament engegades per la imminència de l'1-O, tot ho pensen i ho interpreten amb aquesta clau.

Jordi González no crec que sigui una d'aquestes persones. A ell tant se li'n fum presentar *Supervivientes*, *Gran Hermano 77*, *Gran Hermano Vip* o això que es diu *Mad in Spain*, que durant l'estiu ha sobreviscut com ha pogut els vespres de diumenge a Telecinco. Li és igual preguntar sobre la vida sexual dels concursants dels *realities*, que sobre els atemptats del 17-A o la imminència de l'1-O. Ho oficia tot amb la mateixa intenció, amb els mateixos èmfasis i el mateix to descregut i tot sovint foteta. Posar-lo a moderar un debat sobre l'1-O -és el que va passar aquest diumenge- és una frivolidat colossal perquè l'espectador nota de seguida que li importa tres raves el possible referèndum i tot allò que pretengui explicar-lo. La frivolidat, ho sap tothom, és marca de la casa de Telecinco. En aquest sentit, cap sorpresa.

Sintonitzar diumenge passat Telecinco era topar amb aquesta frivolidat multiplicada per mil. O per deu mil. El debat en qüestió comptava amb un grup de polítics catalans que debatiem

sobre les virtuts i defectes de l'1-O i per extensió de la independència. A bàndol del "sí" hi eren Carles Campuzano (PdCat), Teresa Jordà (ERC), Joan Mena (comuns) i Jordi Sánchez (ANC). També s'hi va afegir, a distància, el conseller Jordi Turull. Al bàndol del "no": Inés Arrimadas (Ciutadans), Miquel Iceta (PSC) i Xavier Garcia Albiol (PP). D'entrada què era el més sorprenent? Doncs sens dubte la presència de les primeres espases dels partits del "no" i la delegació en ?actors secundaris? presencials en el cas dels del "sí".

Em va semblar una realitat força eloqüent. Els refractaris al referèndum volent explicar en boca dels seus líders principals els seus arguments en un espai de *prime time* d'abast estatal. Els partidaris del "sí", en canvi, delegant-ho en veus segurament vàlides però sens dubte menys rellevants. Feia la sensació que no tenien especial interès en ser-hi presents, que hi havia anat per complir amb la representativitat, amb la quota. Encara que ningú d'ells hagués obert la boca durant tot el programa, les presències -i les intencionalitats corresponents- parlaven força per si soles. Esclar que, ben mirat, si ningú hagués obert la boca, tot això que hi hauríem guanyat.

A Campuzano se'l notava incòmode i a Sànchez encara més. Em pregunto si no sabien on es ficaven, si baixaven de l'hort o de la figuera, o dels dos llocs alhora. Era impossible que cap dels assistents articulés cap argument amb un mínim de sentit, amb empatia amb la resta d'assistents i cap als espectadors. Es cridaven, s'interrompien, alçaven la veu, s'increpaven. Els semblava bé l'espectacle que estaven donant? Anaven a Telecinco, a un programa anomenat *Mad in Spain* presentat per Jordi González. Per què hi van anar? No els preocupava la imatge horrorosa que projectaven d'ells mateixos i dels partits que representen? L'únic que compta és fer política, proselitisme de les pròpies idees peti qui peti. Endavant amb tot!

Xavier Garcia Albiol va participar al debat polític. Foto: Telecinco

Suposo que el president de l'ANC hi va anar imbuït d'un pensament tipus ?Que no diguin que no ens hi esforcem, que no fem tot el possible per a explicar-nos? o alguna cosa així. No tenen assessors? Jo, si tingués dubtes respecte a l'1-O i necessités decidir-me, havent vist aquest programa ja ho tindria claríssim: em quedaria a casa veient *Goldfinger*. En un moment del debat van treure a passejar els atemptats del 17-A. I vinga a esbatussar-se.

Garcia Albiol escopint sobre tota possibilitat d'intel·ligència i de decència, qualitats que no sap ni què signifiquen. Escoltant-lo -a ell i a tants altres durant els últims quinze dies- penso quin moment a un se li passa pel cap fer lectures polítiques interessades sobre un atemptat terrorista? Quins valors has de tenir? De quina impunitat et penses que gaudeixes? Algun periodista o analista polític que seguís de prop els atemptats de París, Londres, Brussel·les, Niça o Manchester - per posar només exemples de ciutats europees- pot donar fe de casos equivalents? Va existir aquesta batussa política de tant baixa estofa? Els partits polítics van voler aprofitar-se'n al seu favor? Alguna cosa similar al que aquí anomenem ?clavegueres de l'Estat? -amb ramificacions mediàtiques incloses- es va posar en funcionament?

L'espectacle que van veure diumenge a Telecinco i tots els precedents periodístics -quin mal em fa escriure aquest adjectiu- viscuts des del dia 18 d'agost fins avui a què obeeixen? De veritat hem de suportar aquesta fastigosa politització que no respecta res, ni la memòria dels morts, ni la intel·ligència dels vius? Tot és culpa de l'1-O? Tot s'hi val per carregar-lo de raons o per torpedinar-lo? Sense l'horitzó imminent de l'1-O, els atemptats i els seus efectes s'haurien gestionat de manera diferent? M'esgarrifa pensar que sí. Em fa venir vomitera, de fet.

Segur que hi haurà qui opini sentències del tipus ?tot és política? i desacrediti el meu descontentament ?bonista? i ingenu. ?Madura una mica!?, m'etzibarien. Ara la paraula de moda és ?equidistància?, utilitzada per a etiquetar despectivament els que reneguen amb els maximalismes. A mi, en realitat, tampoc m'agrada gaire perquè em recorda massa a ?equilibrisme? i d'alguna manera també a ?mandra?. Estranyesa i estupor, potser serien els sentiments més normals i nobles en aquests dies.